

UNG OG POETISK POWER

Med udstillingen "pOEXi" giver Ollerup Efterskoles projektklasse omverdenen et poetisk los over skinnebenet. Værkerne er både provokerende, tankevækkende – og indimellem også uforståelige. Et æstetisk kalejdoskop af både indtryk og udtryk som det kan anbefales at gå på opdagelse i.

Af Mirka Davidsen og Kim Linnet

De mange digte, udsagn, farver, skrifttyper og fysiske elementer præger den lyse foyer ved Ollerup Efterskoles koncertsal. Udstillingen strækker sig over 15 meter og seks forskellige temaer og den udgør kulminationen på projektklassens arbejde med poesi igennem to uger.

I den første uge blev eleverne præsenteret for både Vita Andersen, Michael Strunge, systemdigtning, Oulipo-bevægelsen, poetry slam og endda figurdigtning. Derefter lød opgaven på at de i grupper skulle udforske et tema, hvor hver elev skulle bidrage med tre værker. Derudover skulle gruppen gøre brug af en MicroBit og mindst et værk skulle være i samtale med et værk på den anden side af

væggen. Det kom der seks meget forskellige og poetiske vægge ud af.

Spind

Væggen forestiller det mørke rum og her, midt i alt intetheden, svæver computerdele og ledninger rundt mellem stjernerne. Men der øjnes dog alligevel et håb, for hovedet på den dystopiske elektronikskrots-edderkop er et bankende elektronisk hjerte. Måske en kommentar på at World Wide Web suger livet ud af menneskeheden eller et billede på hvor små vi er midt i det store intet. Edderkoppens fundament af ledninger er vakkelvorn, men den står solidt og stille der i mørket og lader sit elektroniske hjerte gløde og banke. Smukt udført, også fordi både tekster og de glimtende sølvstjerner er malet direkte på den sorte flade og dermed fremstår værket

næsten symbiotisk i form og indhold. Gruppens æstetiske udtryk er således velgennemført og bliver dermed også fortællende gennem sin formgivning.

Digtene kredser om et lyrisk jeg, der både forholder sig til de indre kampe, men også til en omverden som tilsyneladende stiller (for) store krav. Sproget er i flere af værkerne lydligt orienteret gennem gentagelser, men også i de klangbårne konnotationer som fører læseren videre til næste sætning: *et ungt bytte / bønne / hold bønne*. Det binære værk er måske nok det mindst forståelige, men kommer til sin ret gennem formen, da værkets mange tal netop er omgivet af computerdele, ledninger og det ydre rum – her eksisterer kun alt eller intet, nul og et.

Kort sagt, en veludført væg, både i forhold til form og indhold.

Perspektiv

Fra det mørke rum og over i den arkitektoniske hvide flade. Gruppen har interesseret sig for selve blikket på værket og har leget med både synsvinkler, læseretninger og spejlinger. Værkets tre nøgleord *perspektiv*, *subjektiv* og *objektiv* bliver derved i en vis grad fysisk manifesteret igennem værkets udformning.

Det litterære univers i værket er ikke så stort. Her er ikke mange ord og værket er hurtigt "læst". I værkerne bliver der dog flere gange leget med de samme betydningslag, for eksempel i teksten om at være "fluen på væggen". Formmæssigt fint udført, men

teksten kunne godt have haft mere bid i forhold til de ting som fluen "ser".

Saft og kraft er der derimod rigeligt tilstede i det paddehat-formede figurdigt om det objektive blik. Her bliver fordommene luftet og det er op til læseren om man bliver indigneret eller forstår budskabet. Godt fundet på og velskrevet.

Sidst, men ikke mindst, er idéen om selfie-fotografiets indbyggede spejling også virkelig god – men igen strander det lidt ved den gode idé, som sagtens kunne have båret et stærkere indhold.

Alt i alt en væg hvor koncept og udformning står meget stærkt, men væggen lider under et tekstmæssigt indhold som ikke har fået samme opmærksomhed, hverken i kvalitet eller kvantitet, hvilket er lidt synd.

Abstrakt

Væggens udtryk leder tanken hen på Jackson Pollock og hænger godt sammen med gruppens tema. Dog kunne kontrasten i den sorte væg med de hvide tekster godt have været bedre udnyttet, da den ikke rigtigt kommer til at stå som hverken et afbæk eller en modsætning til de øvrige tre vægges kaos, grundet teksternes tilfældige opsætning. Den sorte farve står som en stringent kolos midt i kaos, men teksternes rod bryder illusionen af orden.

Tekstuniverset består både af systemdigte, oversættelser, overskrifter og poesi. Her er det sjovt at se hvordan eksempelvis ordene fra Google Docs bliver åbnet af tilføjelser, sat med rød kuglepen, som om det netop var rettelser. Grænsen mellem det abstrakte og så decideret vrøvl er hårfin og det kan indimellem være en udfordring for beskueren at blive rørt af tekstuniverset, når det går hen

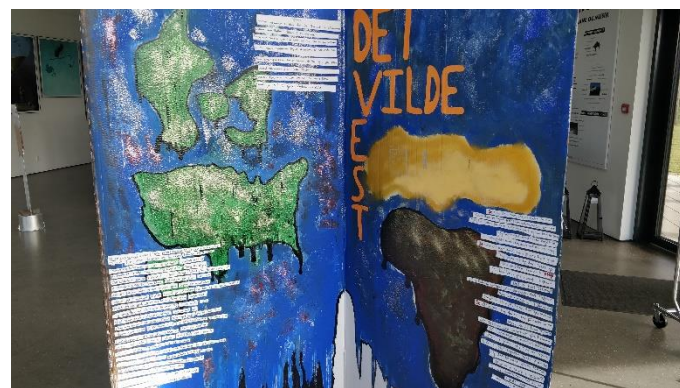
og bliver decideret uforståeligt. Men modigt er det og dejligt forfriskende.

Midt i al farvemyllderet står de øvrige tekster hulter til bulter. Alt fra simple og hverdagskedelige rim som *karma og shawarma* til fiktive overskrifter som *træstolen knirker da fatamorganet sætter sig*. Det samlede tekst-udtryk giver faktisk ikke megen mening, lige indtil man læser digtet omkring skønheden i kaos: *...at finde et ansigt i støjen af selv-destruktive identiteter*.

Her samles værkets forskelligartede udtryk; al den støj som kommer fra overskrifter, Google Docs, digte skrevet på flere sprog og det banale hverdagsliv med grillmad – her i alt dette liv og støj ligger skønheden.

Alt i alt et både sprogligt og æstetisk set rodet værk, som dog heldigvis formår at komme med et budskab gennem det digt som står med de største bogstaver, godt gemt væk i en fesen lilla farve.

Det vilde vest

Her ingen cowboy og indianer, men derimod en opstilling af de vesterlandske værdier kontra resten af verden. Titlen spiller også på det værdisammenbrud vi tilsyneladende har i Vesten og angiver dermed på fin vis temaet for væggen. På selve væggen er Danmark og USA sat op overfor Afrika. Malerierne drypper af glimmer, hvilket er med til at understrege budskabet om vestens glamour. Her ses ingen mennesker og skæbner, noget som ellers nemt ville kunne udpensle kontrasten endnu skarpere. Rent maleteknisk er malerierne naivistiske og groft fortegnede i deres fremtoning på begge sider, hvilket viser at her handler det om symbolik og poesi; ikke malerkunst.

I en kortprosaistisk skrivestil sværmer de mange tekster om alt fra klimaproblemer til

den uduelige ungdom med deres evindelige mobil(mis)brug, mens også overforbruget og forældrene får nogle skud med på vejen.

Teksterne er alle skrevet i hånden, og man kunne få den mistanke at flere af teksterne er ”first take”, altså at der ikke er gennem- og omskrevet undervejs, da rim og metaforer indimellem kan virke som det første der lige er faldet skribenten ind: *man vil bare gerne passe ind / ind, ind også i sind / fuck, hvor er mit bind*.

Teksternes normative moraler er meget tydelige, hvilket er en naturlig del af det at have klare holdninger, men omvendt efterlader det ikke megen plads til fantasi hos læseren: *Vesten forurener og det kan ses på vores klima / og hvad gør vi? Vi giver skylden til Kina*.

Alt i alt en væg som er forfriskende tydelig i sine værdier og i sin symbolik, men som godt kunne have arbejdet mere med det poetiske islæt i sproget – og en kønnere håndskrift, når nu alle digte er skrevet i hånden.

Sind, synd og galskab.

I udstillingen indgår både træstammer, staffelier, spejle, fotografier, håndskrevne tekster, tegninger og print. En omfattende og stort anlagt udstilling om tre store temaer, som i sit udtryk er usædvanligt helstøbt og æstetisk gennemført. Med undertemaer om selvskade, pædofili, alkoholisme og vold, så er fire store malerier som danner rammen for udstillingen, både i indhold og i konkret fysisk forstand.

De symboltunge torsoer på malerierne omkranses af stærke udsagn, som man må forstå udsiges af den verden som netop beskueren befinder sig i. Derved bliver man pludselig en del af årsagen og man får som publikum en stor lyst til at gå på opdagelse i udstillingens tekster. Derved tvinges man

også til at gå ind bag ved malerierne og blive en del af værkets univers, hvilket er godt tænkt.

Man skulle tro at det store æstetiske arbejde med malerier og fotos havde efterladt mindre tid til udarbejdelsen af digtenes omfang og kvalitet – det er dog ikke tilfældet.

Digtene går lige fra poetiske sprogblomster såsom *lyt til barnets lettere vrisne nonsensindvindinger / i trappeopgangs spættede betonvægge* til indre hverdagsdialoger: *annuitetslån, makrelsalat, jobsamtale, afslag*. Det er meget læseværdigt og heldigvis er der meget af det.

Med både poesi og æstetik på så højt et plan, så er det en fornøjelse at gå på opdagelse i udstillingen. De svære emner blødes op i poesiens sproglandskab og man sanser hvordan de tunge emner berøres på en måde, som både er foruroligende, ærlig og nysgerrig.

Udstillingen er den mest omfattende af de seks vægge og formår i høj grad, ligesom væggen *Spind*, at skabe et flot sammenspil mellem form og indhold. Flot.

Usagt

Rent æstetisk den umiddelbart mest fængende væg i rummet. Den røde eksplosion med temaet i midten breder sig ud over alle fire vægge. En underfundig og velvalgt kontrast til netop det usagte, hvor man søger at gå stille med dørene. Men måske er det netop den røde farve som er nøglen her; hvad sker der hvis man siger det som ikke må siges – eksploderer alt så?

Interaktion og dynamisk sprogbrug er virkemidler som går igen i udstillingen. Her får man ikke lov til at være en passiv tilskuer, men skal netop selv tage aktivt del i

skabelsen af teksterne, for derved at åbne for en tekst, som man selv har været medskabere af. Det er interessant at opleve og formmæssigt veludført, med brug af både MicroBit og pantflasker som interaktive elementer. Eneste lettere uforståelige afstikker er her omskrivningen af sangen ”Barndommens land” som ikke umiddelbart giver mening, medmindre den ses i lysets af Oulipo-bevægelsens orientering mod den potentielle litteratur og dermed alle teksters iboende usagthed. Det kan dog være meget at forlange af læseren – og en infotavle om Oulipo ville nok havde brudt den æstetiske oplevelse.

Den helstøbte poesi har også fået plads på væggen, blandt andet digtet om at opretholde facaden: *alle beundrer dig / for smilet og grinet / men hvad de ikke ser / er dit sande jeg*. Samme mismod går igen i nogle af de andre digte, som også kommer forbi både voldtægt og kærestebreve. Det er stærke ord, skrevet af en ungdom som har noget på hjerte.

De smukke blomster står lidt pudsigt midt i eksplosionen og konnoterer fred og skønhed midt i værkets voldsomhed, men her spilles måske netop på sloganet *sig det med blomster*; altså en parafrase over en hverdagshandlings underforståede usagthed.

Det er altså store tanker og følelser som ligger og lurker i emnet usagt, hvilket nok ikke kan overraske. Det fine ligger i den kobling som udstillingen byder på. Nemlig det at værkerne konkretiserer det usagte gennem de interaktive værker, men samtidig tager poetisk livtag med emnet gennem tekster som tør angive både tvivl, usikkerhed, angst og alle de andre følelser der kan fylde i de usagte tomrum der eksisterer i et (ungt) menneskeliv.

Alt i alt må vi sige at vi er begejstrede over projektklassens udstilling. At flere af væggene endda har formået at inkorporere en MicroBit på en måde som giver mening, er også godt klaret.

OEX har gennem pOEXi-projektet formået at give et flerstemmigt poetisk og æstetisk bud på nogle svære temaer og det er blevet en udstilling som både kan provokere, forundre og fornøje de besøgende gæster.